

La democratització de les grans pantalles

Text > GERARD BAGUÉ, director

És difícil oblidar la primera pel·lícula que vam veure al cinema. Jo tinc l'excusa que potser em van portar de massa petit, als inicis dels anys setanta, a una d'aquelles sessions matinals familiars que feien al cinema Albèniz de Girona, quan la vetusta sala encara mantenia la grandiloqüència senyorial dels grans cinemes. Només recordo que devia ser una d'aquelles pel·lícules de Walt Disney condimentades amb dosis mesurades de sentimentalisme i sadisme. Vaig aguantar heroicament la cascada d'emocions de la sala fosca fins que l'aparició d'una bruixa malvada o d'una madrastra sense cor va fer que esclatés a plorar i que la meva tia m'hagués de treure del cinema fet un mar de llàgrimes. Uns anys més tard, vaig fer saltar part de l'esmalt d'una medalla de la mare que jo rosegava amb neguit durant una reposició de *Ben Hur*. L'àvia ja va advertir la mare que això de portar-me al cinema no podia ser bo, que em posava massa nerviós. Però els exemples de la potència emotiva del cinema, de l'esborronadora capacitat de fer viure emocions a l'espectador, ja van quedar documentats quan els primers espectadors de la història fugien esporuguits de la locomotora que s'acostava a tot vapor des d'una pantalla.

S'ha pronosticat molts cops la mort dels cinemes (entesos com a sala de projecció pública), de la mateixa manera que s'ha predit la mort del llibre o de la ràdio. El dossier d'aquest número, que dediquem a les sales d'exhibició, constata que sempre hi haurà gent disposada (sigui per altruisme, per negoci o per servei públic) a mantenir cinemes oberts. I sempre hi haurà gent disposada a deixar-se endur

per la màgia col·lectiva de la projecció pública. Els cinemes ja no són els temples de l'entreteniment dels anys cinquanta o seixanta, quan els espectadors s'evadien els caps de setmana amb una ració doble de vides alienes. Ara els àpats de ficció es prenen (sovint en dosis seriades i indigestes) des de les pantalles domèstiques, però l'experiència d'immersió que suposa veure un film en comunitat, en una sala fosca, amb bona sonoritat i sense interrupcions de WhatsApp encara té els seus adeptes, tot i que sempre hi ha espectadors capaços de respondre trucades de mòbil o de menjar crispets amb una estridència ben empenyadora. Al dossier s'expliquen projectes diversos de poblacions que s'han resistit a perdre

els seus vells cinemes o que s'han decidit a crear-ne de nous. Figueres està oferint suport a un cineasta emprenedor que ha reobert un antic cinema convertit en multisala al centre de la ciutat. Girona preveu remodelar i dotar de millors serveis, més sales i activitats el cinema municipal Truffaut. El futur de moltes d'aquestes sales, equipades amb sistemes de projecció digital que democratitzen el salt a la gran pantalla, demana polivalència. Ja no es tracta només de projectar

cinema més o menys comercial, sinó també d'oferir les pantalles a les activitats ciutadanes i educatives, a col·lectius de creadors audiovisuals que no tenen accés a les distribuïdores, a les emissions en directe de tota mena d'esdeveniments (òpera, teatre o futbol), als clàssics (tan desconeguts per les noves generacions!) custodiats per la Filmoteca de la Generalitat o a tota mena de propostes canalitzades a través del llenguatge audiovisual.

>> Televisors i pantalles d'ordinador en un muntatge de *Temps de Flors 2018* al Cinema Modern. (Autoria: REVISTA DE GIRONA)